

Abstrakt

Poslední státní převraty v Mali, Burkině Faso a Nigeru jsou příkladem postupného úpadku francouzského vlivu ve frankofonní Africe. Historickou nabídku vojenského partnerství ze strany Francie nahradili noví hráči, například Rusko, které zintenzivnilo své vztahy v oblasti bezpečnosti - prostřednictvím Wagnera a poté prostřednictvím nového Afrického sboru. Toto odmítnutí Francie doprovází „protifrancouzské nálady“, které se rozvinuly díky antikoloniální a panafrikanistické rétorice, doprovázené dezinformačními kampaněmi a vměšováním, jež přicházejí především z Moskvy. Rusko nasadilo strategii vlivu, která byla v několika případech v celém regionu většinou úspěšná. Cílem těchto partnerství je zajistit vládnoucí elity a zároveň slibovat pacifikaci území, kde jsou tyto síly rozmístěny. Tato francouzská krize ve frankofonní Africe by se však neměla omezovat pouze na analýzu ruského působení, neboť tato nelibost pramení z vnitřních důvodů vztahu Francie k tomuto kontinentu. Tváří v tvář této krizi musí Francie radikálně změnit svou strategii, aby se vypořádala s novou konkurencí, která přichází také z Pekingu, Ankary a Washingtonu. Tato realistická restrukturalizace se týká vojenské sféry - hlavní hnací síly protifrancouzských teorií -, diplomatické sféry a obnovení měkkého vlivu na kontinentě organizovaného kolem aktiv, která Paříž v Africe má.